

“תערוכות בתל-אביב” / הארץ / 7.12.63 / תע' יחיד / מוזיאון תל-אביב

הולצמן הוא אחד מהידועים והפופולארים שבציירי האקוורל בארץ. האקוורלים שלו מקשטים מאות בתים בארץ וקירות של גלריות הנותנות מקום גם לאמנות קלילה ועממית. 70 האקוורלים התלויים עתה בתערוכת היחיד של הולצמן, נבחרו מתוך מאות הציורים של צייר זה שנעשו בשנים האחרונות.

כל הדין בכובד ראש אקדמי באקוורלים חמודים אלה, דומה לאדם התובע מילד תשובות בסוגיות פילוסופיות מעמיקות. כמובן שדימוי זה אינו מדוקדק, שהרי ילד נמצא תמיד בתהליך התבגרות והתעצמות אינטלקטואלית, ואילו האקוורלים של הולצמן הם בחינת ילד נצחי-עליו, קליל-טרי, ובו בזמן חסר כל עמקות, יותר ג'סטות חיצוניות מאשר השלכה של תהליכים פנימיים מורכבים ועמוקים.

הולצמן שולט היטב בטכניקה של אקוורל הנעשה ברובד אחד; עבודותיו נעשות בביטחון מלא של בעל מלאכה היודע מה דורשים ממנו וכיצד לעשות זאת. מבחינה זו, מהווים האקוורלים יותר התרשמויות קלילות מנוף, המוגשות בצורה חנינית מאשר בנין ציורי של ממש. ההיענות לטעם עממי מסביר אף את חוסר החיפושים אחרי ביטוי פלסטי טהור, ואת ייצור האקוורלים בשיטת “הסרט הנע” הבא לידי ביטוי בנופי הכנרת הנצחיים בעלי שלושת האקליפטוסים ובציורי נשות השוק הצבעוניות, שיחד עם היותן דקורטיביות מבחינה צבעונית, אין בהם שום קו אופי פלסטי או חויתית המייחד אותן זו מזו.

אכן, יש ויש מקום לסוג זה של אמנות. ליד הסימפונייה והיצירה הקלאסית המורכבת והכבדה, יש בהחלט מקום למוסיקה קלילה ורגשנית. יצירות אלה בציוריו של הולצמן,

מכוונות לקהל רחב שאין לו הכושר או הזמן לתהות על מלוא עמקן של יצירות מורכבות וכבדות והוא מעדיף להציץ ולקבל הנאה ישירה מאמנות שובבה, פשטנית ומיידית.

יואב בראל, בין פיכחון לתמימות: על האמנות הפלסטית בשנות ה-60 בתל אביב, מוזיאון תל אביב לאמנות, 2004